

חבריה הסנאט, והחתימו אותם על מיכתב משותף לשרה החוץ ג'יימס בייקר.

לכאורה היה זה הישג גדול לממשלת ישראל. אמנם, למיכתב של סנאטורים אין תוקף מעשי רב יותר מאשר להחלטה של ועדת-כנסת, שאיש אינו מתייחס אליה ברצינות. אך יש לה הר תעמולת.

למראית-עין תומך המיכתב ללא-סייג בממשלת-ישראל, ואף כתוב כולו כסיגנון התעמולה הישראלית הרשמית. אולם עיון מדויק בנוסח המיכתב מגלה בו הסתייגויות רבות-משמעות.

בין השאר: "... לאפשר את צמיחתה של מנהיגות פלסטינית מקומית, כצד ראשון לקראת שלום צודק ובר-קיימא... לארצות-הברית יש תפקיד חיוני בשיכנוע אחרים במעלותיה של התוכנית הישראלית..."

העוקץ העיקרי: "אף כי אפשר שלא כל פרט בהצעות ישראל כבר עומד במקומו במלואו... לאפשר את הנחת כל האופי

בגישות בגישה בטולדו

היהודים המזרחים עומדים להוכיח: בעשיית שלום הם עולים על האשכנזים

בתחילת חורש יולי ייערך בטולדו שבספ"ר רד מיפגש שכותרתו "יהודים מזרחים ופלסטינים למען שלום ישראלי-ערבי". את המיפגש מארגן המכון האקדמי הספרדי, וישתתפו בו 100 איש-ספרדים, יהודים, ערבים, פלסטינים וישראלים.

בניגוד למיפגשים קודמים שנערכו בין ישראלים ופלסטינים, לא נבחרו המשתתפים הפעם לפי מפתח מילגתי כלשהו והיו בו, מן הצד הישראלי, מיבחר של סופרים, אמנים, אנשי-רוח וחוקרים — כולם מזרחים, כאלה שחקרו את הישראלים המזרחים או כאלה שהיו חברים, או שהם חברים כיום, בתנועות מזרחיות הדוגלות בדיאלוג בין שני העמים. בין השאר ייצאו מישראל השחקן יוסי שילוח, הסופר שימעון בלאס, המשורר ארו ביטון, אנשי האקדמיה הר"ר שימעון סבירס-

אדיפוס-שמדיכוס — אמא הולכת עם הבנים נגד הבנות. אמא היא אנאלפביתית! אומרת הבת. הבנות הן נחשים! אומרת אמא. האחים השכירו דירות לערבים ולבית-זונות! — מאשימות האחיות.

אילנה אלון

כאשר נמטר יצחק צוריאנו בגיל 87, לפני שלוש שנים, הוא השאיר אחריו מירשם ברוך למריבה מיספחתית מפוצצת. לוותיקי תל-אביב, השם צוריאנו אומר משהו. כמו השם מוגרבי. כמו השם ויטמן. כמו השם רובננקו.

צוריאנו היתה חנות-הנעליים הגדולה בר"חוב נחלת-בנימין, או רחוב ראשי בתל-אביב. היא היתה שייכת לאחת המיספחות הספרדיות הוותיקות והעשירות. בין השאר היתה גם בעלת קפה ורד. מוסד תל-אביב ידוע, שבו בילו סופרים ואמנים, מין כסית שניה. ורד שכן ברחוב דיונגוף פינת שדרות הקרן-הקיימת (כיום שדרות בני-גוריון).

שום דבר לאחות!

צוריאנו הזקן השאיר רכוש ששוויו לפחות חמישה מיליוני דולר, אלמנה ושישה ילדים. צירוף זה הוא המקור לכל הצרות.

בצוואה, שנכתבה חצי שנה לפני מותו, הותיר האב את כל רכושו לאשתו. לשני בניו ציווה את הזכות להיות מנהלים בלעדיים תמירים של חברת יחיאל, החברה המחזיקה בכנס העיקרי של המיספחה.

הבניין שבו שכן קפה ורד שייך כולו לחברת יחיאל, שמניותיה מפורזות בחלקים בלתי-שווים בין בני מיספחת צוריאנו. האב ציווה בצוואתו שהנכס הזה, ברחוב דיונגוף, שבו שבע חנויות ומיספר רב של דירות מגורים, לא יימכר לעולם לזרים.

היורשים: הר"ר אברהם צוריאנו, מהנדס, בעלה של עיתונאית-האופנה הידועה גורית בתייער; אהרון ("רוני") צוריאנו, המנהל את מכון-היופי דיאונה; והבנות מרים חכמוב, מזל לוי, אביבה יניב ומרגלית כללי.

בסעיף (ד) בצוואה מרגיש האב כי רצונו האחרון הוא שבתו — מרים חכמוב — לא תירש ביחד עם שאר אחיה ואחיותיה, ולא תקבל מאומה מיתרת הרכוש, לרבות מניות בחברת יחיאל.

האב כעס על מרים בתו — הנקראת על

ציות על השולחן במשאומתו... ישראל תתבקש לוותר ויתור פוליטי על מה שהשיגה בניצחון צבאי..."

אלה הן מילות-צופן, שמוכנן ברור בווינגטון ובירושלים. "אחרים" פירושו אש"ף. "לא כל פרט במקומו" פירושו ישראל תירש להוסיף ולשנות פרטים, כגון זכות-הבחירה של תושבי ירושלים המזרחית, פיקוח בינלאומי, יציאת צה"ל מהערס, וכו', כדרישת אש"ף. "כל האופי ציות" פירושו ישות פלסטינית בקונפדרציה עם ירדן. "לוותר ויתור פוליטי" פירושו "שטחים תמורת שלום". כל אלה הן עמדות המנוגדות לחלוטין לעמדות יצחק שמיר.

למעשה חזרו הסנאטורים על העמדות העדכניות של ממשלת-בוש. אך הם הלבישו אותן בלבוש מילולי נוח יותר, כנאה לפוליטיקאים הזקוקים לקולות ולכסף של היהודים כדי להיבחר מחדש בכוא העת.

בית המריבה פנומהאוו, וגם מכון עיטוי

אלי דסלי, העולם הזה